

Albert Ladvoctat

Το πρώτο νέφος

(Στήλη «Τα ζιζάνια της ημέρας»)

εφ. *Εμπρος*, Αθήνα

1. αρ. φ 20, 29 Νοεμβρίου 1896, σ. 1

2. αρ. φ. 21, 30 Νοεμβρίου 1896, σ. 1

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΝΕΦΟΣ

Δωμάτιον ἐν τῷ Μεγάλῳ ξενοδοχείῳ — Πρόσωπα: Λουκιανὸς ἡλικίας εἴκοσι τριῶν ἐτῶν. — Γαβριέλλα, σύζυγός του 17 1/2 ἐτῶν. — Ταξιδίον τῶν γάμων. — Μῆν τοῦ μέλιτος· πρῶτον τέταρτον

Ἐκεῖνη. Μὲ ἀγκῆς, Λουκιανέ μου;
Ἐκεῖνος. Σὲ ἀγκῶ, Γαβριέλλα μου.
Ἐκεῖνη. Καὶ θὰ μὲ ἀγκῆς πάντοτε;
Ἐκεῖνος. Πάντοτε! ... Καὶ περισσώτεραν ἀκόμη.

Ἐκεῖνη. Ὅταν σκέπτομαι· ὅτι ἀφ' ἧς ἐνυμφεύθημεν πηρῆλθον ἐπτὰ ἐβδομάδες! Γνωρίζεις τί θὰ εἴπῃ αὐτό; Κοντεύουμε νὰ γεράσουμε. Καὶ ποῖος θὰ τὸ πιστεύσῃ ὅτι μέχρι σήμερον εἴμεθα κατ' ὄλα σύμφωνοι. Καὶ οὔτε τὸ ἐλάχιστον νέφος εἰς τὸν οὐρανὸν μαί. Καὶ οὔτε ἡμπορεῖ νὰ εἴπῃ κανεὶς ὅτι ἐφιλονεικήσαμε ἔστω καὶ μίαν φορὰν.

Ἐκεῖνος. Νὰ φιλονεικήσωμεν ἡμεῖς; Εἶνε τοῦτο δυνατόν; Ἐν πρώτοις ἐγώ, εἶνε δυνατόν ποτὲ νὰ θυμώσω μαζί σου;

Ἐκεῖνη. Καὶ μόλα ταῦτα μοῦ εἶχον εἴπῃ ὅτι δὲν εἶχες καλὸν χαρακτῆρα. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὁμῶς, κύριε, ὅτι εἴσθε πολὺ ζηλότυποι.

Ἐκεῖνος. Ἐγώ; Καὶ δικτὶ νὰ εἶμαι ζηλότυπος; Μήπως δὲν ἔχω πεποθησῆν εἰς τὸν ἔρωτά σου;

Ἐκεῖνη. Πόσον ἔχεις δίκαιον!
Ἐκεῖνος. Ἐκεῖνο ὁμῶς τὸ ὁποῖον σοῦ ζητῶ εἶνε νὰ μὴ μοῦ ἀποκρύπτῃς τὴν τυφλὴν ἐμπιστοσύνην τὴν ὁποῖαν ἔχεις πρὸς ἐμέ. Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ εἶμαι μόνον σύζυγός σου, ἀλλὰ καὶ ὁ καλλίτερός σου φίλος ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον θὰ ἐμπιστεύεσαι ὅλας σου πὰς σκέψεις.

Ἐκεῖνη. Ἡ εἰλικρινεία σου πρὸς ἐμὲ πρέπει νὰ μὴ ἔχῃ ὄρια.

Ἐκεῖνη. Μὴ φοβεῖσαι τίποτε· διότι πάντοτε θὰ σοῦ λέγω πᾶν ὅ,τι θὰ περῶ ἀπὸ τὸ κεφάλι μου... ἔστω καὶ τὰς μεγαλειτέρας τρέλλας!

Ἐκεῖνος (μετὰ γλυκύτητος). Ἀγαπητέ μου ἄγγελε! Ἀρκεῖ ἕως ἐδῶ. Δὲν εἶνε δὲ καὶ ἀνάγκη νὰ γίνωμεν τὸν καιρὸν μας μὲ τοικύτας ἀνοησίας. Ἐλθομεν ἐνταῦθα διὰ νὰ ἴδωμεν τοὺς Ηρακλῆους. Ἀς σκεφθῶμεν τῶρα ποῦ θὰ ὑπάγωμεν σήμερον.

Ἐκεῖνη. Ἀκουσε· ἐν εἶχες τὴν κλωσίνην νὰ μὲ ὀδηγήσῃς εἰς τὴν στήλην Vendôme.

Ἐκεῖνος (ἐκπληκτός). Εὐχαρίστως, ἀλλὰ... δικτὶ εἰς τὴν στήλην Vendôme καὶ τόσο γρήγορα! Εἶνε τόσο ἄλλα ἀρχαῖα μνημεῖα διὰ νὰ ἴδῃ τις.

Ἐκεῖνη. Δὲν λέγω ὄχι, ἀλλ' ἐγὼ ἐπεθύμουν νὰ ἴδω πρὸ παντός τὴν στήλην αὐτήν· διότι ὑπάρχει ἐπ' αὐτῆς τὸ ἄγαλμα τοῦ Ναπολέοντος Ἰου ὡς Ρωμαίου αυτοκράτορος.

Ἐκεῖνος. ; ; ;

Ἐκεῖνη. Ἐκπλήττεσαι; Ἐχεις δίκαιον, διότι ἀγνοεῖς τὸν λόγον. Μάθε λοιπὸν ὅτι διὰ τὸν Ναπολέοντα ἡσθάνθησαν πάντοτε

λατρεῖαν... ἀληθῆ λατρεῖαν!

Ἐκεῖνος. Διχόβολε! Δὲν ἐπίστασα ὅτι θὰ εἶχες τόσο ὠρισμέναις πολιτικὰς ιδέαις.

Ἐκεῖνη. Ἀλλὰ δὲν πρόκειται τῶρα περὶ πολιτικῆς. Γνωρίζεις ἄλλως τε πολὺ καλὰ ὅτι ἐγὼ γελῶ μὲ τὴν πολιτικὴν. Ὁ Ναπολέων μοῦ ἤρесе πάντοτε ὡς ἄνθρωπος· διότι εἶχεν ὠρίαν κεφαλήν, κεφαλήν ἀπὸ ἐκείνης, αἱ ὁποῖαι μοῦ ἀρέσουν, μὲ δύο σπινθηροβολοῦνται; ὀφθαλμούς!

Ἐκεῖνος (εἰρωνικῶς). Ὡ! σπινθηροβολοῦντας. Εἶσαι βεβαίη ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐσπινθηροβόλουν;

Ἐκεῖνη. Πολὺ βεβαίη! ὅταν μάλιστα διήρχετο ἐπὶ κεφαλῆς τῶν στρατευμάτων του βαινῶν δρομικῶς ἐπὶ τοῦ ἵππου του! Ἄχ! πόσον ὠραῖος θὰ ἦτο!

Ἐκεῖνος. Δὲν λέγω ὅτι δὲν ἦτον ὠραῖος; ὑπάρχουσιν ὁμῶς ἐκτός αὐτοῦ καὶ ἄλλοι ὠραῖοι ἄνδρες... ἐν τῇ ἱστορίᾳ. Καὶ διὰ νὰ μὴν ἀνταξέω εἰς πηλαιοτέρην ἐποχὴν, ἀνκέρω χάριν παραδείγματος τὸν Ἐρρίκον Δ'.

Ἐκεῖνη. Ὡ! Κακὴν σύγκοισι! Ὁ Ἐρρίκος Δ' ἦτο πολὺ καλός. Εἶχεν εὐγενῆ τὴν κατατομὴν... ὅπως ἐσύ· ἀλλ' ὁ Ναπολέων κατὰ τὴν γνώμην μου εἶνε ὑπέρτερος ὅλων. Καὶ δὲν μοῦ ἐπῆλθον τῶρα αἱ ιδέαι αὐταί· τὰς εἶχον ἀφ' ἧς ἤμην μικρὰ κόρη. Χωρὶς δὲ νὰ γελάσῃς μαζί μου, μάθε ὅτι ὁ Ναπολέων ἦτο τὸ ἀντικείμενον τῆς συνουσίας μου μετὰ τῶν συμμάχων μου ἐν τῷ παρθενωγαγείῳ. Εἶχαμε δὲ ἐννοεῖται τὰ ὄνειρά μας, τοὺς πόθους μας. Ἀλλῆ ἐπεθύμει νὰ εἶνε κύρια Σεβινιῆ «ἢ ὁποῖα ἔγραφε τόσο καλὰ». Ἀλλῆ ἔλεγε: «ἐπεθύμουν νὰ

εἶμαι τσάρνα διὰ νὰ βλέπω πολλοὺς ὑπηκόους εἰς τοὺς πόδας μου». Ὅταν ἐπρόκειτο νὰ εἶπω καὶ ἐγὼ τὴν γνώμην μου ἔλεγα μετὰ σοβαρότητος· «ἐγὼ ἐπεθύμουν νὰ εἶμαι σύζυγος τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος».

Ἐκεῖνος (ὀλίγον δυσηρεσθημένος). Σύζυγός του... Σύζυγός του!... Ἀλλὰ ποῖα ἐκ τῶν δύο; διότι ὁ Ναπολέων ἔλαβε δύο συζύγους.

Ἐκεῖνη (ρεμβάζουσα). Νομίζω ὅτι θὰ ἦτο πολὺ εὐτυχῆς καὶ ὑπερήφανος ἡ γυνὴ τὴν ὁποῖαν θὰ ἐξέλεγεν ὡς σύζυγον ἐκεῖνος, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ἔτρεμαν ὅλοι, καὶ εἰς ἐν νεῦμα τοῦ ὁποίου συνταράσσεται ὁ κόσμος.

Ἐκεῖνος. Καὶ μὲ τοικύτας ιδέαις πῶς ἠδυνήθης νὰ μὲ νυμφευθῆς, ἐμένα ἕνα ἀπλοῦν ἰδιώτην;

Ἐκεῖνη. Ὡ! αὐτὸ δὲν μ' ἐμποδίζει νὰ σ' ἀγκῶ Δὲν πηλαῖς ἐσύ. Μπορεῖ ὅλος ὁ κόσμος νὰ εἶνε Ναπολέων; ἡμποροῦν ὅλοι νὰ εἶνε ἥρωες;

Ἐκεῖνος (ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐνοχλούμενος). Καλὰ. Ἀλλὰ νὰ μὲ συγχωρήσῃς νὰ σοῦ πῶ ὅτι σκέπτεσαι καὶ βλέπεις τὰ πρίγκιπα σὰν μικρὸ κοριτσάκι. Διότι αὐτὰ συλλογισθῆς καλὰ, θὰ ἴδῃς ὅτι καὶ ὁ Ναπολέων εἶνε ἄνθρωπος καὶ αὐτὸς ὅπως ὅλος ὁ κόσμος.

Ἐκεῖνη (μετὰ πεποθησῆως). Ὡ! ὄχι!

Ἐκεῖνος. Πῶς ὄχι; Μήπως φηντάζεσαι ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶνε ἕνα πρᾶγμα;

Ἐκεῖνη. Βεβαίως. Οἱ ἄλλοι εἶνε μικροί... πολὺ μικροί. Ἐνῶ ἐκεῖνος εἶνε μέγας... μέγας!

Ἐκεῖνος. Δὲν σε καταλαμβάνω.

Ἐκεῖνη. Δὲν μὲ καταλαμβάνεις. Δὲν ἡμπορῶ νὰ σοῦ ἐξηγηθῶ· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα εἶνε αὐτονόητον. Ὅριστε! Θέλεις νὰ σοῦ πῶ πᾶν ὅ,τι αἰσθάνομαι; ... Ἀλλὰ νὰ μὴ με παρεξηγήσῃς... Λοιπὸν! Εὐρίθει ἂν εἶμαι τιμὴ γυναικῆ, καὶ ἂν σε λατρεύω. Ἐκατομύρια ἐπὶ ἑκατομμυρίων νὰ μοῦ δώσουν δὲν θὰ σε προδώσω. Καὶ ὁμῶς ὑπάρχει μία περίπτωση ὅπου αἰσθάνομαι ὅτι ἡμποροῦσε ἴσως νὰ πάρῃ τὸ κεφάλι μου ἄερα. Ἐὰν δηλαδὴ ὁ Ναπολέων Α' αὐτὸς ὁ Ναπολέων αὐτοπροσώπως, ἐπιστρέφων νικητῆς ἐξ Ἀουστερλίτσης, μοῦ ἔκαυνε ἔρωτα.

Ἐκεῖνος. Ἄ! δὲν εἶσαι βλέπω καλὰ.

Ἐκεῖνη. Τί τὰ θέλεις; θὰ εἶνε πολὺ δύσκολον ν' ἀντισταθῇ καλεῖς εἰς ἕνα μέγαν στρατηγὸν ἐπευφημούμενον ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον... περιστεφόμενον ὑπὸ δόξης.

Ἐκεῖνος. Λοιπὸν τότε δὲν θὰ ἐδίσταζες; θὰ μὲ ἐθυσιάζεις εἰς τὸν Ναπολέοντα, ἐμένα, τὸν σύζυγόν σου. Εἶπέ λοιπὸν ἐδῶ ἀλέσως τῶρα ὅτι δὲν μ' ἀγαπᾷς.

Ἐκεῖνη. Ὡ! κακὸς ποῦ εἶσαι! Σὶν νὰ μὴν ξεύρῃς πόσον σε ἀγκῶ.

Ἐκεῖνος (ἐξαπτόμενος). Ὅχι, δὲν μ' ἀγαπᾷς. Γυναικῆ ποῦ ἀγαπᾷ ἀληθινὰ εἶποτε δὲν βλέπει ὑπέρτερον τοῦ προσώπου τὸ ὁποῖον ἀγαπᾷ.

Ἐκεῖνη (διχληκτικῆ). Ἐλα, μὴ θυμῶνεις. Τὸ καταλαμβάνεις ὅτι εἶνε ἀπλή ὑπόθεσις.

Ἐκεῖνος. Ὑπόθεσις βεβαίη, ἀλλ' ὑπόθεσις ἢ ὁποῖα μὲ προσβάλλει πολὺ. (Ἀκολουθεῖ).

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΝΕΦΟΣ

'Εκείνη. Μά τί είναι πού λέγεις; ὁ Ναπολέων εἶνε πεθάνεις, δὲν θά μού γίνης ζηλότυπος δι' αὐτόν.

'Εκείνος. Ὅχι δὲν ζηλοτυπῶ διὰ τὸν Ναπολέοντα. ἰκαίνο τὸ ὅποιον μὲ ἔθιξε, ἰκαίνο τὸ ὅποιον θά κρατήσω εἰς τὴν μνήμην μου εἶνε ἡ φιλολογία τὴν ὅποιαν ἔκαμες. Μοῦ ἐξουστρησῆς τὰ ἀληθῆ σου αἰσθήματα. Τὸ συμπέρασμα δι' τῶν λόγων σου εἶνε ὅτι ἐὰν ἡ τύχη τὸ ἔβρανε νὰ συναντηθῆς μὲ κανὲν πρόσωπον εἶν τὸν Ναπολέοντα, δὲν θά ἐδίσταζες οὐδὲ στιγμὴν νὰ τοῦ ἐπιτεθῆς. . . .

'Εκείνη. Ὡ!

'Εκείνος. Ναι θά τὸν ἠκολοθεῖς καὶ εἰς τὴν Ἀγίαν Ἐλένην . . . ἢ ἄλλου, καὶ ἄς καθήμην ἐγὼ νὰ περιμένω.

'Εκείνη. Ἀ! μὰ αὐτὰ εἶνε ἀνοησία!

Μοῦ ἀποδίδεις ἰδέας τὰς ὅσας δὲν ἔχω! . . .

'Εκείνος. Ἀ! αἱ γυναῖκες! αἱ γυναῖκες! Τί ἀνόητος ποῦ ἤμουν νὰ πλάττω ἀνεπικολήματα. Ὅλας εἶνε ἐνκ. πρῶμ.μ. Ἡ φιλαρέσκεια, αὐτὸ εἶνε τὸ ἐλαττήριόν των! . . . Πάντοτε προτιμοῦν ἰκαίνο τὸν ἄνδρα, ὅστις ἤμπορεῖ νὰ τὰς κέρη νὰ λάμψουν, νὰ τὰς κολακίωσῃ τὴν μακτιοδοξίαν των.

'Εκείνη. (πειραγθεῖσα) Τὴν μακτιοδοξίαν των! Νὰ τα μακ, πού σεῖς οἱ ἄνδρες δὲν ἔχετε μακτιοδοξίαν. Εἶθε ἰκαίνο νὰ θυσιάσῃτε τὰ πάντα εἰς τὴν φιλοδοξίαν σας.

'Εκείνος. Τὰ πάντα! Ποῦ τὸ βροῆκα!

'Εκείνη. Βίβλια, τὰ πάντα. Ἀρεῖ νὰ παρουσιασθῆ ὁ πειρασμός. Καὶ σὺ ὁ ἴδιος ἐν παρουσιάζετο μίαν εὐκαιρία. . . .

'Εκείνος. (Σπρακτικῶς). Τί εὐκαιρία! Γὰ ὅρισε σὲ παρακαλῶ. Λέγεις λόγια τοῦ αἱρέος.

'Εκείνη (μὲ ἔκπλην). Σέβρω κ' ἐγὼ; Μοῦ λείπουν τὰ παραδείγματα. Ἀλλ' ὑπόθεσε ὅτι τὴν προτεράϊαν τοῦ γάμου μας σοῦ παρουσιάζετο μίαν ἀνέλπιστος πρότασις ἄλλου γάμου... μὲ κέρη πολὺ πλουσία... ἢ κέρη κανενὸς μεγάλου προσώπου... ἐνὸς ὑπουργοῦ... ἐνὸς δουκὸς τοῦ προεστειτοῦ τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ... Ἡμπερεῖς νὰ μού ὀρκισθῆς

—νὰ μού ὀρκισθῆς εἰς τὴν ζωὴ μου—δὲν θά τὴν ἐπρωτιμοῦσες ἀπὸ ἐμένα;

'Εκείνος, Ἡ ἐρωτήσις σου εἶνε πικρῶλογος.

'Εκείνη. Αὐτὸ ποῦ σοῦ λέγω. Ἡμπερεῖς νὰ μού τὸ ὀρκισθῆς; Δὲν ἀπαντᾷς; Καταλαβθεῖς τί σηκάνεις τοῦτο. (Παταγωδῶς) Ἀ! Λουκιανέ! Ποτὶ δὲν μὲ ἀγάπησες! Ὅχι, ποτὶ δὲν μὲ ἀγάπησες, διότι ἐντὶ τοῦ ἐρωτῆτός μου θά ἐπρωτιμας μίαν δοῦκισσαν!

'Εκείνος. Θέλιες νὰ μού τὰ γυρίσῃς! Ἀλλὰ μού εἶναι ἀδιέπυρον. Ὑπόθεσε ὅτι σοῦ ἄρεσκε.

'Εκείνη. Καὶ σὺ πίστευσε ὅτι θέλιες. Σιωπῆ. Ἐκείνη βλέπει πρὸς τὸ κενόν Ἐκείνος πλήγεται ἐλαφρῶς τοὺς ὀλοπινάκας τοῦ πικρῶρου.

'Εκείνος (Ἀκρυβῶν ἀποτόμως τὸν πῖλον του καὶ τὸ ἐπικνωρόριόν του). Θὰ ἔβγω. Τὸ ἤκουσται, κυρία μου;

'Εκείνη. Ὅπως ἀγαπᾷτε, κύριε.

'Εκείνος. Τὸ ζεῦρω τί μού ὑπολείπεται νὰ πρῶξω. Μὴ φοβεῖσθε, καὶ δὲν θ' ἀκούσῃτε πλέον νὰ γίνεταί λόγος περὶ ἐμοῦ!

'Εκείνη ('Ανήσυχος). Πῶς εἶπατε, παρακαλῶ;

'Εκείνος. Εἶπα ὅτι θά φερθῶ ὡς ἄνδρ. Ἀφοῦ δὲν ἀνταποκρίνεσθε εἰς τὰς ἰδεῶς σας,

ἀφοῦ δὲν ἔχω φτερό στρατηγῶ καὶ μάτι... σπινθηροβολουῖντα! δὲν ἔνοω νὰ σεῖς ἐπιβάλλω τὴν συντροφεῖά μου. Μὴ φοβεῖσθε λοιπόν, καὶ θ' ἀνακτησῆτε τὴν ἐλευθερίαν σας. Γιὰτὶ εἶνε τὸ διαζύγιον; Ἀκριβῶς διὰ τοιαύτας περιστάσεις.

'Εκείνη. Τὸ διαζύγιον;

'Εκείνος. Ναι. τὸ διαζύγιον... διὰ τὸ ἀσυμβιβαστον τῶν χαρακτῆρων μας. [Προγειρεῖ πρὸς τὴν θύραν, ἀλλὰ βραδέως. Τίλος ἀπορραῖζει νὰ στρέψῃ τὸ μῆλον.

'Εκείνη. (ὀρηκτικῶς). Λουκιανέ!

'Εκείνος. Πῶς εἶπατε. παρακαλῶ;

'Εκείνη. (Ἐκρηγνυμένη εἰς λυγμούς καὶ τρέχουσα πρὸς αὐτόν.) Λέγω πῶς δὲν θέλω νὰ ἔβγῃς. Εἶσαι σύζυγός μου. Δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ ἔβγῃς. Μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς στένα;

'Εκείνος. (σταταρκιμένος) Καὶ ὅμως μού ἐράνηκε ὅτι... Δὲν μού ἔλεγες πρὸ ὀλίγου. . .

'Εκείνη. Ἀ! δὲν ἤξεῖρω τί ἔλεγα. Ἐκαίνο πού σκέπτομαι εἶνε ὅτι δὲν θέλω νὰ χωρισθῶμεν... ποτὶ... ποτὶ! Καὶ ἔχεις τὸ θάρρος ἐσὺ νὰ μὲ ἀρῆσῃς; αἰ; . . .

'Εκείνος (λίαν συγκινημένος). Ὅχι, ὄχι! ποτὶ.

Σιωπῆ. — Τὴν ἀγγίζει εἰς τὰς ἀγκάλας του.

'Εκείνη (μειδιῶσα). Αἰ, τί λέγεις Λουκιανέ; Ἐκρῶ πῶς ἐκάμμε τὸ πρῶτο κωμικάκι μας, αἰ;

'Εκείνος. Ἀλήθεια! Καὶ γιὰτὶ! Τί ἀνόητος ποῦ εἶμεθα!

'Εκείνη. Ὡ! ἐσὺ ἤρρισες. Ἀλλὰ σὲ συγχωρῶ... καὶ πρῶτα πρῶτα διότι εἶσαι πολὺ χρησιμῶν ὅταν θυμώσῃς. Τὰ μάτια σου σπινθηροβολουῖν, τὸ μουστακίον σηκῶνεται σὰν ἀγκίστρι! . . . Καὶ ἐν μού ὑπόσχεσαι ὅτι ποτὶ πλέον δὲν θά μὲ ἀγγιέψῃς θὰ σοῦ πῶ κατὶ τι ποῦ θά σ' ἄρῃση.

'Εκείνος. Λοιπόν, λέγε, καὶ γρήγορα.

'Εκείνη. (Προσκλίνουσα εἰς τὸ εὖς του). Ἐκρῶ πῶς σὲ προτιμῶ ἀπὸ ἐκείνον.

'Εκείνος. Ἐκείνον; ποτὶς εἶν' αὐτός;

'Εκείνη. Μὰ τὸν ξεύρεις... ἰκαίνο γιὰ τὸν ὅποιον ἐζηλοτύπησες... ὁ δὲ Ναπολέων Ἀ'. (Ἐκρηγνικῶς γελάτων. Ἀκούονται ριλήματα)

Albert Ladvoat